

Prædiken til Trinitatis søndag

Matt. 28, 16-20

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: De elleve disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matthæusevangeliet 28,16-20

Sidste søndag var det pinse. Vi hørte her om, hvordan Gud sender disciplene sin Ånd. Hvordan han overdrager ansvaret for verden i deres hænder. Det arbejde, som han selv begyndte, da han julenat lod sig føde i stalden i Betlehem. Det arbejde, som han selv arbejdede på, mens han var her på jorden. Det arbejde, som i sidste ende kostede ham livet på korset. Dét arbejde overlader han nu i disciplenes og dermed også i vores hænder. Det er evangeliet til pinsedag.

I dag, trinitatis søndag, søndagen efter pinse, bliver vi så sendt ud i verden. Vi bliver sendt ud for at missionere. Vi bliver sendt ud for at fortælle den fortælling, som jeg lige kort har ridset op. Og vi skal gøre det, idet vi døber de mennesker, vi møder, i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn. Missionsbefalingen er også en dåbsbefaling. Det er ikke nok, at vi fortæller om, hvad vi har hørt. Vi skal også døbe.

Det er i hvert fald sådan, det har været forstået siden kirkens fødsel. At dåben er altafgørende! At dåben er vejen ind i den store fortælling. At dåben er vejen til fællesskab

med Gud og dermed også vejen til et sandt fællesskab med hinanden. Den tanke har aldrig været helt uproblematisk! For hvad nu med de mennesker, som ikke bliver døbt? Har de så heller ikke noget fællesskab med Gud? Og kan de så heller ikke være en del af vores fællesskab?

Helt fra kirkens begyndelse var det et problem med de store klassiske filosoffer, som man jo ellers gerne læste. Hvordan skulle man forholde sig til Platon eller Aristoteles, når de nu ikke var døbt? Hvis man nu alligevel syntes, at der var noget rigtig i det, de havde skrevet? Skulle man virkelig undlade at læse dem, bare fordi de havde været så uheldige at have levet på et tidspunkt, hvor der endnu ikke fandtes nogen dåb? Var det rimeligt?

Et andet problem var alle personerne fra Det gamle Testamente. Hvad skulle man mene om personer som Moses og Abraham? Moses, der fører folket op fra Egypten, eller Abraham, som bliver lovet, at han skal blive et stort folk. Abraham, som Paulus kalder "troens fader". Og som Jesus i en af sine lignelser endda placerer i Paradis. Hvad skulle man tænke om det, når nu hverken Moses eller Abraham var døbt?

Et andet og langt mere alvorligt spørgsmål var de mennesker i ens egen hverdag, som døde, før man kunne nå at døbe dem. Hvad skulle man tænke om deres skæbne? Jeg har hørt flere historier om, hvordan forældre tidligere har ligget søvnløse, fra børnene

blev født, og indtil de blev døbt. Tidligere var det normale, at børnene blev døbt inden for den første måned. Man brugte også selv at døbe sine børn i hjemmet. For at være på den sikre side! I dag er det blevet almindeligt at vente, til barnet er omkring de tre måneder, hvis man da overhovedet vælger at lade dem døbe. Mange forældre vælger at overlade den beslutning til barnet selv. Om barnet vil døbes eller ej, må det selv tage stilling til, når det engang bliver voksent.

At dåben i dag måske ikke bliver set som helt så vigtig, som den gjorde tidligere, tror jeg, viser noget om vores syn på Gud. Den gamle frygt for, at et menneske skulle gå bort uden at være døbt, handlede vel et eller andet sted også om, at man var bange for Gud. At man var bange for, hvad der skulle ske, hvis man ikke havde sikret sig et fællesskab med Gud. I dag er den frygt måske ikke længere helt den sammen. – Det kan selvfølgelig være, at man overhovedet ikke beskæftiger sig med den tanke, overhovedet ikke tror på Gud, men måske mange i dag også bare tænker anderledes om Gud! At man i stedet for at tænke, at han er én, som man skal frygte, grundlæggende tænker, at han vil os det godt. Og at han derfor måske heller ikke lægger helt så stor vægt på, om man nu er døbt eller ej. Hvis den tanke i dag er blevet den dominerende, så synes jeg egentlig, at det er en ret god udvikling.

Det er også en tanke, som måske gør det lettere at leve i den verden, vi lever i, hvor spørgsmålet om religion fylder rigtig meget.

Hvis man tænker, at man skal omvende og døbe alle, der tænker anderledes end en selv, arbejder man så for en fredeligere verden? Eller skaber man så bare flere konflikter? Eller hvis den enhed, som man ønsker at skabe sig, hvis det fællesskab, man ønsker sig, kun kan skabes ved, at alle dem, der tænker anderledes end en selv, må bøje sig, er det så overhovedet et ønskværdigt fællesskab? En ønskværdig enhed?

Omvendt skal man selvfølgelig heller ikke gå af vejen for en god konflikt, hvis den er nødvendig; hvis man virkelig mener, at dåben er det eneste rigtige. Når man tidligere argumenterede for, at alle skulle døbes, og når man indimellem også tvangsdøbte mennesker, så var det jo grundlæggende, fordi man mente, at det var det mest kærlige, man kunne gøre.

Men alt det viser også bare igen, hvordan spørgsmålet om dåben grundlæggende hænger sammen med billedet af Gud. Hvis man tænker, at dåben er altafgørende for fællesskabet med Gud, så må man naturligvis opfordre alle til at blive døbt. Tænker man omvendt, at Gud er større end dåben, så vil den naturligvis aldrig kunne få helt den samme betydning. Den vil stadig være et tegn på vores fællesskab med Gud, men dåben vil ikke samtidig udelukke, at både vi og Gud, også kan have et fællesskab med alle dem, der ikke er døbt.

Amen

Ulrik Maarup Iversen

*Sindal-Astrup pastorat og Kragsskovhede
fængsel*

Salmer:

756, 441, 367, 69, 5-6, 634

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk